

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zast. Mgr. Sergeyem Zaripovem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138394-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2019, č. j. 30 A 25/2018 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138394-4/SO-2017. Žalovaná jím rozhodla o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „správní orgánu I. stupně“), ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-1964-7/ZR-2017, kterým byla žalobkyni podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro rozhodovanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky, protože předložila ve správním řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu jako povinnou náležitost osvědčení o vykonání jazykové zkoušky, které neodpovídalo skutečnosti (žalobkyně nesložila požadovanou jazykovou zkoušku). Zároveň byla stěžovatelce podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí stěžovatelky podala žalobkyně žalobu, v níž namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci týkající se nesložení jazykové zkoušky. Poukázala na skutečnost, že v dané věci proti sobě stojí dvě obsahově rozporné listiny; na straně jedné platné Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 27. 8. 2014, evidenční číslo dokladu: X (dále též „osvědčení o vykonání jazykové zkoušky“), vydané ředitelem Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, se sídlem Heverova 191, Kolín IV (dále též „jazyková škola“), a na straně druhé sdělení téže jazykové školy, dle něhož žalobkyně zkoušku nevykonala, což potvrzuje doložený evidenční list uchazeče o průběhu zkoušky podepsaný členy zkušební komise. Žalobkyně navrhovala provedení důkazu, který by skutkový stav věci osvětlil a rozpory důkazů odstranil. Krajský soud argumentaci žalobkyně vyhověl a naznal, že bez vysvětlení namítaného rozporu se nelze přiklonit k jedné ze dvou možných skutkových verzí. V odůvodnění uvedl, že správní orgány měly provést navrhované důkazní prostředky (výslech ředitele jazykové školy a členů zkušební komise) či další důkazní prostředky tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Jelikož takto nepostupovaly, zatížily řízení vadou, která má přímý vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatelka se závěrem krajského soudu nesouhlasí a kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 - 38, týkající se skutkově obdobného případu cizince, který v roce 2014 na stejné jazykové škole neuspěl při jazykové zkoušce, přesto v řízení předložil osvědčení o jejím vykonání. V daném případě Městský soud v Praze žalobu cizince zamítl a Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí potvrdil. Stěžovatelka je přesvědčena, že dokumentace o průběhu konání zkoušky prokazuje (shodně jako v odkazovaném případě), že žalobkyně u jazykové zkoušky neuspěla, neboť se vůbec nezúčastnila ústní části zkoušky. Trvá na tom, že krajský soud se nedůvodně odchýlil od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Poukázala na to, že ze stejného důvodu podala kasační stížnost i v dalších dvou věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 Azs 174/2019 a 7 Azs 96/2019, týkajících se matky a otce žalobkyně. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka jako správní orgán je zastoupena pověřenou osobou s právníckým vzděláním (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[5] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky se závěrem krajského soudu o tom, že v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Stěžovatelka je naopak přesvědčena, že dokumentace o průběhu konání zkoušky prokazuje, že žalobkyně u jazykové zkoušky neuspěla, neboť se vůbec nezúčastnila ústní části zkoušky.

[6] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyni svědčilo povolení k trvalému pobytu, které jí bylo uděleno mimo jiné proto, že splnila podmínku znalosti českého jazyka, kterou doložila osvědčením o vykonání jazykové zkoušky.

[7] Dne 17. 7. 2017 správní orgán I. stupně zahájil řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomuto postupu přistoupil na základě přípisu jazykové školy ze dne 23. 5. 2016, podle něhož se žalobkyně dne 27. 8. 2014 jazykové zkoušky sice zúčastnila, nicméně ji nesložila a nebylo jí vydáno osvědčení o jejím vykonání. Ve správním spisu je dále založen evidenční list uchazeče o vykonání jazykové zkoušky, kde jsou identifikační údaje žalobkyně a přidělený kód X (který se objevuje na všech důkazních listinách), odpovědní listy a potvrzení o výsledku zkoušky. Z těchto záznamů je patrné, že žalobkyně uspěla při zkoušce v částech čtení s porozuměním, poslech s porozuměním a psaní, nedostavila se však následně k ústní zkoušce. Na první straně evidenčního listu je k bodu 11. uvedeno: uchazeč nedělal ústní část ze zdravotních důvodů.

[8] Žalobkyně na zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu reagovala dne 22. 9. 2017 vyjádřením. V něm uvedla, že si je jistá, že osvědčení obdržela přímo od zkoušejícího přítomného po celou dobu u zkoušky. Ústní zkoušky se účastnila. Navrhla provést znalecké posudky, kterými by byla ověřena pravost osvědčení o vykonání jazykové zkoušky a podpisu na něm, a dále přezkoumány testy celé rodiny pro vyloučení možnosti, že je někdo upravoval; její test je totiž vyplněn pouze obyčejnou tužkou a písmo se nápadně podobá písmu z testů ostatních členů její rodiny. Poukázala na to, že probíhá policejní vyšetřování jazykové školy.

[9] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017 zrušil povolení k trvalému pobytu žalobkyně s tím, že žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo vyhověno na základě materiálů, konkrétně osvědčení o vykonání jazykové zkoušky, které neodpovídají skutečnosti. Správní orgán I. stupně měl na základě evidenčního listu žalobkyně a zprávy z jazykové školy za prokázané, že žalobkyně v jazykové zkoušce neuspěla. Žalobkyní navrhované důkazy znaleckým posudkem písma v testech tak považoval za nadbytečné. V odvolání žalobkyně trvala na tom, že se ústní zkoušky účastnila, u zkoušky byla s celou svou rodinou, žádné zdravotní potíže neměla. Za absurdní považuje skutečnost, že by měla uspět v písemné části zkoušky a její ústní části, která se konala téhož dne, se následně neměla účastnit. U zkoušky byla pochválena, že umí dobře česky. Opakuje své podezření z manipulace s testy a opětovně navrhla provedení znaleckého posudku. Žalovaná potvrdila závěry správního orgánu I. stupně. Žalobkyně podala žalobu ke krajskému soudu, v níž trvala na nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci a na provedení důkazů. Krajský soud žalobě vyhověl.

[10] Nejvyšší správní soud věc posoudil a dospěl k závěru o nedůvodnosti kasační stížnosti.

[11] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[12] Podle § 50 odst. 3 s. ř. *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

[13] Dle § 52 s. ř. *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že skutkový stav věci nebyl v daném případě zjištěn bez důvodných pochybností. V dané konkrétní věci proti sobě stojí dva důkazní prostředky, podávající zcela odlišnou informaci o skutkovém stavu věci. Jedná se o osvědčení o vykonání jazykové zkoušky ze dne 27. 8. 2014, ze kterého vyplývá, že stěžovatelka uspěla u této zkoušky, resp. splnila podmínky pro vykonání zkoušky úspěšně. Druhým důkazem je sdělení téže jazykové školy, dle něhož žalobkyně zkoušku nevykonala, což potvrzuje doložený evidenční list o průběhu zkoušky podepsaný členy zkušební komise. Oba tyto listinné důkazy byly podepsány totožnou osobou - ředitelem jazykové školy. Ze spisového materiálu je dále patrné, že jiné důkazy nebyly správními orgány provedeny či hodnoceny.

[15] Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu v nyní projednávané věci je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu), (k tomu srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34).

[16] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení, jakož i v žalobě, navrhovala provedení jí navrhovaných důkazů, neboť měla za to, že skutkový stav věci nebyl prokázán. Zpochybňovala pravdivost předloženého evidenčního listu uchazeče a trvala na tom, že ústní zkoušku absolvovala. Správní orgány shledaly

pokračování

rozhodným důkazním prostředkem zprávu jazykové školy podloženou evidenčním listem žalobkyně a naznaly, že na základě tohoto důkazu je zřejmé, že osvědčení o vykonání jazykové zkoušky předložené žalobkyní v rámci žádosti o povolení k trvalému pobytu neobsahovalo informace odpovídající skutečnosti. Stěžovatelka pak ve svém rozhodnutí uvedla: „Odvolatelčina námitka o řádném a úspěšném vykonání zkoušky je za dané situace nepřesvědčivá, přičemž nepředložila na podporu svých tvrzení žádný důkaz.“ Skutečností, že žalobkyně tvrdila, že se ústní zkoušky účastnila, se správní orgány více nezabývaly, ač má zdejší soud za to, že s ohledem na obsah spisového materiálu není tato skutečnost bez důvodných pochybností prokázána. Vytkla-li stěžovatelka žalobkyni, že nepředložila na podporu svých tvrzení žádný důkaz, pak Nejvyšší správní soud stěžovatelce naopak vytýká a připomíná, že správní orgán musí především postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav věci bez důvodných pochybností, přičemž za takovým účelem neposuzuje pouze předložené či vyžádané listinné důkazy, ale musí postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelka navrhla k provedení znalecký posudek, na základě něhož chtěla vyvrátit pravdivost rozhodného důkazního prostředku. Po celou dobu správního řízení tvrdila, že se ústní zkoušky účastnila. Správní orgány však za přesvědčivý důkaz vyhodnotily evidenční list uchazeče, aniž by se dále tvrzením žalobkyně zabývaly. Pokud naznaly, že znalecký posudek by v daném případě nesplnil účel – zjištění faktického stavu – mohly provést jiné důkazní prostředky, které by tvrzení žalobkyně vyvrátily či potvrdily. Nabízí se např. výslech samotné žalobkyně o detailech průběhu ústní zkoušky, případně i výslech zkoušejících, který dokonce i sama žalobkyně navrhovala. Správní orgány však za stavu dvou listinných důkazů totožné důkazní síly bez dalšího uvěřily zprávě z jazykové školy podložené evidenčním listem uchazeče o jazykovou zkoušku. Za takového stavu věci má zdejší soud za to, že krajský soud dospěl zcela správně k závěru, že v daném případě správní orgány nedostály své povinnosti zakotvené v § 3, § 52 i § 50 odst. 3 s. ř.

[17] Pokud stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 - 38, týkající se skutkově obdobného případu cizince, jakož i na další dvě věci obdobných skutkových případů vedených pod sp. zn. 3 Azs 174/2019 a 7 Azs 96/2019, kdy v posledně uvedené věci byl již vydán rozsudek ze dne 18. 7. 2019, nutno konstatovat, že ačkoli jsou předmětné věci obdobné, nejsou totožné. Zdejší soud s ohledem na skutkový stav předmětné věci a na obsah spisového materiálu nedospěl k závěru, že nevystaly žádné pochybnosti o pravdivosti informací patrných ze zprávy jazykové školy a doloženého evidenčního listu uchazeče (test jazykové zkoušky), jako tomu bylo v případech, na které stěžovatelka odkazuje. Žalobkyně totiž konzistentně tvrdila a předestřela logickou a uvěřitelnou argumentaci, že se ústní zkoušky účastnila. Přesto tato skutečnost nebyla správními orgány více zkoumána. Nejvyšší správní soud proto rozhodoval bez ohledu na závěry uvedené ve výše citovaných rozhodnutích a vycházel výhradně z obsahu spisového materiálu předmětné věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl. Jednání ve věci nenařizoval, neboť

nařízení jednání přichází v úvahu zásadně v případě nutnosti provést dokazování (viz § 109 odst. 2 s. ř. s.), což není posuzovaný případ.

[19] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, však ve věci neprokázala žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu